Quelle: http://manuscripta.at/?ID=1547
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

INCIPIT LIBER XIIII
QUE SIT HOIUS UERA SAPIENTIA

DUNC DE sapientia nobis est disserendum. Non illa dico quę peul dubio dei est. Nam sapientia dei filius eius unigenitus dei: sed loquimur de homine. Sapientia uera tamen quę secundum deum est et uerus ac precipuus cultus. Cultus est eius quę uno nomine theosebia grece adpellatur. Quod nomen nri sicut iam comemoramus uolentes: et ipsi uno nomine interpretari. Pietatem dixerunt eam pietas. apud grecos eusebia usitatius nuncupatur. Theosebia uero qa uno uerbo pfecte non potest mdius interpretat duobus. ut dicatur potius dei cultus. hanc est hominis sapientiam. Quod et in duodecimo huius operis uolumine iam posuimus. scriptura sca auctoritate monstratur in libro serui dei iob. Vbi legitur dei sapientia dixisse homini ecce pietas est sapientia. Abstinere autem a malis scientia. Sue etiam ut nullo de greco epistemen interpretati sunt. Disciplina est quę uiuq a discendo nomen accepit. unde et scientia dicta potest. Ad hoc enim quecq res dicitur ut sciatur: quam uis alia notione mhis quę ppe cetis sint mala quisq patitur ut corrigatur dicta solent disciplina. Unde illud est in epla ad ebreos quis enim est filius cui non det disciplina pater eius. et illud in eadem. Omnis uero disciplina ad tempus. non gaudii uidetur esse sed tristitię. Postea uero fructum pacificum. his q per eam exercitati sunt reddidit iustitię. Dei ergo ipsa sima sapientia est de qua nc loqmur. Nam sapientia huius mundi. stultitia est apud dm. Secdm hanc itaq sapientiam quę dei cultus est. aut sca scriptura. Multa sapientia. sanitas est orbis terrarum. Sed si de sapientia dispu